

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Eximii Dei Servi Alberti De Altissimis, Canonici Regularis Congregationis Lateranensis

Saracini, Paolo Emilio

Augustæ Vindelicorum

Cap. V. Albertus nunquam è Monasterio egreditur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37282

CAPUT V.

Albertus nunquam è Monasterio egreditur.

IN hunc ergò finem *fabricata* sibi, sua Cella, Claustro, & Ecclesia, *arctissimâ solitudine*, suum denuò antiquum ac perpetuum propositum stabilivit nunquam domo exeundi, quippe quòd in sæcularium hominum consortio JESU Sæc. minime reperitur facilitate, quo in Cella complexu stringitur: immò potius occasione peccandi, vel saltem distractionum mentis extra ipsam reperiantur quot eundo passus fuit: &, quod peccatum est, homo domum redeat cum imaginariâ vâ, tantâ variorum mundi objectorum confusione, repletâ, ut priusquam eadem excutere valeat, dies, hebdomades, & menses prætereant, ac subinde unius intra horæ spatium jacturam subeat eorum meritorum, quæ per plures menses & annos coacervârat, jacturam, inquam, sanguineis quoque lacrymis deplorandam, tametsi parvi fiat.

Obv

Obedientia nihilominus jubente minime Albertus exire recusavit, præsertim quando cum Capitulo in generalibus supplicationibus comparandum fuit, sub quibus tanta cum oculorum in se reflexorum modestia gradiebatur, ut cum ex ipso forte percontatus fuisset, quid vidisset, quidque gratum sibi notasset, mihi subridens responderit, vestigia præcedentis ab se notata fuisse: volens inde inferre, meque & alios docere, in similibus occasionibus omnes nostros inimicos ad nocendum nobis esse quam paratissimos, per portas oculorum apertas, nec custoditas in animarum nostrarum perniciem intrando: quod ipse propterea oculis humi defixis incederet, non absque nihili nostri memoria, mentemque in DEUM, omnem & unicam spem nostram erectam.

In solemnibus SS. Corporis Christi supplicatione Vicentiæ ingens circumferri solet machina; in hac cernitur rota mirabilis artificii, in qua aliquot puellæ circumaguntur, quæ tamen è suo, quo confident, loco nunquam moventur, aliæ præterea

in variis hinc inde machinæ partibus
splendido vestitu ornatae collocantur:
machina hæc artificiô pulcherrima, alti-
tudine eminentiora domorum tecta su-
pergreditur, aspectûque magnifica est,
quæve suppositis centum robustissimo-
rum Virorum humeris deportata aliquot
millium hominum, quibus omnia fora,
compita, & plateæ abundare solent, ad
hoc spectaculum è vicinarum alpium val-
libus, nec non proximis Castellis adven-
tantium oculos ad se convertit. Enim-
verò Albertus noster amplius longè quàm
hæc ipsa machina spectantes ad se rapie-
bat, qui mutuò se alloquentes non sine
admiratione dicebant: *Hic Pater est sanctus*
Etus: En sanctum Patrem: quare alter
alteri intento eum digito monstrabat, &
omnium excipiebatur veneratione, qui
non sine reverentia eius vestes attrecta-
bant, & osculabantur, quod tamen ipse
nec advertibat, nec, quid de se loqueren-
tur, audiebat: ita videlicet DEO unitus
incedebat, ut ne quidem popularis con-
fusio, ad ipsius cœlestes cogitatus inter-

rum-

rumpendos sufficeret, dum nimirum intermissa paulisper Psalmorum, aliarumque precum recitatione in iis planè absorberetur. Verùm eò redeamus, unde discessimus.

Albertus itaque instar cuiusdam Eremitæ in sua inclusus Canonicâ substitit, & ne commoditates terrenas anxius inquireret, quemadmodum mox initiô spiritualis suæ militiæ se cohibuit, quò minus aliam Canonicam indagaret, ita antiquum suum propositum renovavit, in eo duntaxat loco permanendi, qui à DEO, interveniente obedientia sibi destinatus fuit, nimirum in Vicentino S. Bartholomæi Canoniorum Regularium Collegio, in quo etiam, nunquam inde recedens vixit, & devixit, ceu in quodam asperrimorum tormentorum purgatorio, quæ quidem non ipse locus, quippe omnibus deliciis ac bonis, quàm quodvis aliud Cœnobium à naturâ matre largissimè, copiosissimèque instructus, sed suamet industria non nisi in pœnitentiam inclinans ipsi subministravit. In hoc ergo ita solita-

riam vitam degebat, ut nunquam propria
 satisfactorum voluntati in horto solus con-
 spectus fuerit, ut vel modicum corpori re-
 frigerium concederet: tametsi eundem
 rivulus aquis limpidis & frigidis abun-
 dans perlabatur, utroque ex latere sylva
 peramœnâ cinctus: ad hæc in prata flo-
 rum varietate, fructuumque diversitate abun-
 dantia sit distinctus, atque adeò suaviter
 invitet, & alliciendo vim quasi cuius
 DEO. Servo tum ad fruendum Divini
 gratiis, tum ad contemplandos cœlestes
 thesauros, eorumque pulchritudinem
 inferre videatur: quæ delitiæ ne erant
 quidem, saltem Regularibus ob certam
 miserabilis huius vitæ relaxationem de-
 sunt.

Nunquam præterea visus est, per
 Monasterii habitacula vagari, nec etiam
 æstivo tempore caniculâ sub Leonis signi
 ardentissimos calores emittente ea ad
 Cœnobii loca, in quibus se refrigerare
 posset; & invitatus, ut huiusmodi con-
 moditatibus fruere, respondit, de
 cias nostras [digito in cœlum intento]

perius quærendas esse, & eum, qui inferius eisdem indulgeret, sibi certò polliceri non posse, quòd eas aliquando in paradiso obtenturus sit. Hinc est, quòd Ecclesia hortus ipsi, ambulacrum, & unius restorationis & recreationis locus fuerit: in eadem lacrymarum se torrente abluebat, & sub umbra arboris Crucis vires instaurans, ad priorum suspiriorum auram inter purpureos plagarum inflictarum, membrorumque sanguine resperforum flores quietem captabat, & tanquam ille, qui intus DEI amore inflammabatur, externum quodcunque refrigerium flocci habebat, relicto corpore ceu vili sacco, nec non tenebroso carcere animæ, ex eo liberari, & cum Christo conjungi desiderantis,

Verùm ut planius loquar, spernebat Albertus, quidquid corpus oblectare poterat, hoc pacto omnem sibi præcisurus occasionem desiderandi rem quamcunque, quæ sit extra DEUM: quo Divina opitulante gratiâ obtento, eousque progressus est, ut non tantùm, quod sensibus

esse delectamento posset, fuga declinaret, sed nec Divinarum consolationum, nisi in quantum suo Conditori placeret, cupidus esset: hinc Ecclesiâ pro sua sibi habitatio-
ne constitutâ, ne corpus à contemplatio-
nis officio ipsum impediret, omnis gene-
ris commoditates eidem denegabat, ut
tali modo spiritui carnem plenissimè sub-
jugaret, quod & feliciter evenit.

CAPUT VI.

*Alberti orandi modus, ejusque
Extases.*

IN hac DEI domo Albertus corpus su-
um, ceu mancipium Cruci alligatum
genibus per quindecim horas diurnas ac
nocturnas innixum sustentabat: siqui-
dem à manè, excepto eo tempore, quod
Sacro peragendo, Divinòque Officio assi-
stendo impendebat, genibus semper fle-
xis Missas audiebat, vel Minister facienti
ad Aram Sacerdoti inserviebat, supremis
praesertim vitæ suæ annis, nec non Psal-
mis, aliisve precibus recitandis vacabat.

Pran-